

Joan Furriols. L'art de mirar el silenci

L'obra de Joan Furriols actualitza el primer Wittgenstein: no calen mots per expressar allò inefable, tan sols el silenci ens convoca

— [Jordi Solà Coll](#)

24/06/2016

-
-
-
-

Contemplar l'obra plàstica de **Joan Furriols** és endinsar-se en el silenci. Un viatge amb la mirada a la matèria humil que l'artista vigatà ha transformat en un món particular: l'estima d'artesà a l'objecte més senzill —una planxa de ferro asimètrica o una mera superfície de cartró— fins al punt de generar un llenguatge gairebé endogen, de dins a fora, altament simbòlic pel que fa a la forma i el contingut.

No debades. Perquè ha estat des del rigor i l'exigència que Joan Furriols ha explorat l'essència de dues de les condicions fonamentals de l'existència: el temps i l'espai. Sobretot aquest darrer, que es projecta en la seva obra com a dimensió d'una doble magnitud: real i metafísica. És el cas de “Planxa de ferro” (1960) on l'artista subtilment perfora la superfície de metall, estrafà l'objecte obrint-lo al buit, tot posant en relleu l'estructura interna i externa de la matèria a partir de la noció de ritme en la partitura de l'espai.

En aquest sentit, l'estètica de Furriols evoca un silenci cosmològic —musical gairebé diria: una evocació que roman a l'obra més objectual o escultòrica, en què el negre esdevé canònic a l'hora de transformar una simple escuma en una peça de transcendental meditació. De fet, l'obscuritat posa en relleu la preocupació de Furriols per la naturalesa interna de les coses: la matèria fosca de les incisions a “Planxa de ferro” prefigura la foscúria dels monòlits escumosos. És així que se'ns revela una idea mítica del món. Un alfabet de símbols que expressa de manera fràgil la connexió entre l'home i l'esperit.

Mítica o mística, la cosmogonia silenciosa de l'artista vigatà ens interpel·la. I ho fa, degudament, a través del minimalisme estructural d'una seqüència intitulada “Constel·lacions” —on Furriols torna a la manipulació subtil de la matèria. Petites incisions sobre unes cartolines —manifestació del buit— o la geometria imaginària d'uns punts en moviment, tracen fins a cinc vegades un horitzó d'esdeveniments que, en el conjunt de la seqüència, hipnotitzen la mirada. Intervencions mínimes sobre formats petits que deformen espai i temps i conviden a la contemplació meditativa.

A la galeria El quadern robat —fins setembre de 2016— hi ha exposades un total de disset obres, incloses “Planxa de ferro” i “Constel·lacions”. De fet, les darreres es disposen com si es tractés d'una capella a l'estil Rothko. Val a dir, s'imposa el silenci. Ho comentava amb l'Anna Belsa fa ben poc: Joan Furriols és ja ara un clàssic de l'art contemporani que actualitza la filosofia del primer Wittgenstein: no calen mots per expressar allò inefable, tan sols el silenci ens convoca.

Exposició: Joan Furriols “17 obres sense títol”

Galeria: El quadern robat

Còrsega 267, principal 2 b – 08008 Barcelona

Dates: juny – setembre de 2016

↓

Subscriu-te a Núvol

Fes-te subscriptor de Núvol i gaudeix d'un munt d'avantatges

Descarrega't els nostres ebooks

Descomptes i invitacions

Sortejos de llibres

Revistes en paper a domicili

Subscriu-t'hi ara!

[El quadern robat](#)

COMENTARIS

→ [Inicia sessió per deixar un comentari](#)

NÚVOL

Sobre Núvol

Publicitat

Apunta't al butlletí

Contacte

Segueix-nos:

© Núvol.com 2016

[Avis legal](#)

[Política de privacitat](#)

[Normes de participació](#)

Amb la col·laboració de:

 Generalitat de Catalunya

 Departament de la Presidència

 IC3

 Institut Català de les Empreses Culturals

 Generalitat de Catalunya

Núvol, "Joan Furriols. L'art de mirar el silenci" per Jordi Solà Coll, 23/06/2016

el quadern robat, Joan Furriols "17 obres sense títol" 2016